

som så også kommer med politiet, ikke bliver tabt, altså at man ikke giver lang snor, men at man i virkeligheden giver kort snor til dem, der vil bryde vores regler i samfundet. Derfor bør politiet have ressourcerne til at kunne mandsopdække de unge, slå ned på kriminaliteten og i det hele taget klart og kontant vise, at kriminalitet ikke betaler sig i vores samfund.

Noget af det, vi har bemærket i Dansk Folkeparti, er retssagen mod de to tyrkiske fætre, der i forening dræbte den italienske turist, Antonio Curra, på Nørrebro i 2003. Under hele retssagen havde fætrene forholdt sig roligt, også under domsafsigelsen, og først da det blev klart, at de blev idømt udvisning af Danmark, reagerede de to koldblodige mordere. Det er efter min og Dansk Folkepartis opfattelse vigtigt at signalere, at risikoen for at blive udvist af Danmark er der, fordi den udgør en afskrækkelsesfaktor i forhold til unge indvandrere, der ikke har dansk statsborgerskab.

Derfor bør udvisninger set med vores øjne anvendes i større udstrækning, end det sker i dag. Det vil afholde unge indvandrere fra at komme ind på en kriminel løbebane, og det vil øge den risiko, der er, ved at begå kriminalitet. Vi kan se, at hver gang der sker en udvisning – også en af de udvisninger, der har været meget oppe at vende i medierne – har det med det samme en dæmpende effekt i de kriminelle miljøer. Man tænker sig om en ekstra gang; man vover sig måske ikke ud i den kriminalitet, man måske ellers havde planlagt. Det er en meget positiv styrkning, som politiet hilser velkommen med stor tilfredshed, når de kan se, at de unge kriminelle, de organiserede kriminelle, trækker følehornene til sig.

Derfor er vores mål med den her debat, at vi kan få sikret os, at regeringen og Dansk Folkeparti og også gerne andre sætter sig sammen og finder ud af, hvordan vi så kan forbedre og skærpe de udvisningsregler, som på nogle stræk ikke fungerer godt nok. Det er der en række folketingsmedlemmer uden for Dansk Folkeparti, der også har talt for. Vi vil gerne tage dem på ordet, og vi vil gerne have regeringen i dialog om nogle stramninger på det her område, for vi tror, det virker.

Kl. 13:34

Formanden:

Ja tak. Fru Karen Hækkerup har bedt om en kort bemærkning, men ministeren har bedt om ordet, og ministeren får altid ordet. Det er fra talerstolen, så hvis hr. Peter Skaarup overlader talerstolen

len midlertidigt til ministeren, følger vi forretningsordenen i Folketinget, og det er altid klogt.

Kl. 13:34

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg plejer ikke at bede om ordet på det her tidspunkt, men jeg synes, det er vigtigt, at vi får slået de helt grundlæggende ting fast – navnlig de steder, hvor vi er enige.

Det, jeg hører hr. Peter Skaarup sige – og starter med at sige, fuldstændig som jeg gjorde det – er, at integrationsindsatsen er vigtig, at det er vigtigt, at indvandrere, nydanskere, eller hvad vi nu kalder dem, får arbejde og er med i fritiden, at de bliver en del af samfundet og accepterer de danske værdier. Det var sådan, jeg hørte det, og jeg hører på den måde også, at hr. Peter Skaarup mener, at vi skal arbejde videre med integrationen, sådan som vi gør, og at det er et vigtigt kriminalpræventivt arbejde.

Men så skal fløjlshandskerne af, siger han. Det er vi jo slet ikke uenige om. Det er præcis det, der er balancen: at skelne mellem dem, der opfører sig ordentligt og gerne vil have alle de tilbud og venlige puf, som vi forsøger at give dem fra både regeringens, arbejdsgiveres og kommuners side, og dem, som ikke opfører sig ordentligt. Som jeg også selv sagde det. Hvis ikke de vil høre, må de føle.

Der har vi jo netop denne nultolerancepolitik. Jeg kan forsikre hr. Peter Skaarup, når han rejser spørgsmålet om eller nævner risikoen for, hvad der kan ske, hvis man lader sig kue af de stærkeste ballademagere, af dem, der ønsker konfrontation med samfundet – hvordan går det så? – om, at vi er fuldstændig enige i, at vi ikke skal lade os kue. Derfor har vi også med nultolerance sagt: dertil og ikke længere.

Det, der bare er balancen – også her – er, at hvis vi benytter straffesystemet og mistænkeliggørelse, sådan at vi mistænker hele grupper, risikerer vi, at det integrationsarbejde, vi foretager i en kriminalpræventiv hensigt, bliver det modsatte, fordi vi mistænkeliggør nogle, som ikke skulle mistænkeliggøres, og derved bliver de så måske endda radikaliseret. Vi kender jo alle sammen fra os selv, at vi bliver stædige, hvis vi bliver beskyldt for noget, vi ikke har gjort. Så det er hele tiden den balancegang, som jeg også tror at hr. Peter Skaarup er enig med mig i at vi skal foretage: at vi på alle måder skal forsøge at få alle til at dele vores værdifællesskab, men vil man altså ikke følge lovene, må man føle.